

De kleuren van licht

V.E. Schwab bij Boekerij:

De kleuren van magie
De kleuren van schaduw
De kleuren van licht

V.E. Schwab

DE KLEUREN VAN LICHT

Een oeroude vijand is uit op de troon...

ISBN 978-90-225-8495-8
ISBN 978-94-023-1358-1 (e-book)
NUR 334/285

Oorspronkelijke titel: *A Conjuring of Light*
Vertaling: Inge Pieters
Omslagontwerp: Julia Lloyd, Titan, bewerkt door Baqap
Omslagbeeld: Dreamstime / Funny Little Fish
Zetwerk: Text & Image, Assen

© 2017 by Victoria E. Schwab
© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor iedereen die de weg naar huis heeft gevonden.

Pure magie heeft geen bewustzijn. Ze existeert simpelweg, als een natuurkracht, het bloed van onze wereld, het merg in onze botten. We geven haar vorm, maar we mogen haar nooit een ziel geven.

– Tieren Serense
hogepriester van het Londense Heiligdom

1

VERWOESTE WERELD

I

Delilah Bard – altijd al een dief, sinds kort ook magiër en op een dag hopelijk piraat – rende zo hard als ze kon.

Hou vol, Kell, dacht ze, terwijl ze door de straten van Rood Londen sprintte, met in haar hand nog steeds het stuk steen dat ooit een stuk van Astrid Danes mond was geweest. Een voorwerp dat ze had gestolen in een ander leven, toen magie en het idee van meerdere werelden nog nieuw voor haar waren. Toen ze nog maar net had ontdekt dat mensen bezeten konden worden, of vastgebonden als touw, of in steen konden veranderen.

In de verte knalde vuurwerk, dat gezelschap kreeg van gejuich, gezang en muziek, alle geluiden van een stad die het einde vierde van de *Essen Tasch*, het magische toernooi. Een stad die geen idee had wat er voor gruwelijks gaande was. En in het paleis was de prins van Arnes – Rhy – op sterven na dood, wat betekende dat ergens, in een andere wereld, hetzelfde opging voor Kell.

Kell. De naam galmde door haar hoofd met de kracht van een bevel, een smeekbede.

Lila had de straat die ze zocht gevonden en kwam hortend tot stilstand. Ze had haar mes al te pakken en zette het op haar hand. Haar hart bonkte toen ze alle chaos de rug toekeerde en haar bebloede handpalm – en de steen die ze nog steeds vasthield – tegen de dichtstbijzijnde muur duwde.

Lila had deze reis twee keer eerder gemaakt, maar altijd als pasagier.

Altijd met Kells magie.

Nooit met haar eigen.

En nooit alleen.

Maar er was geen tijd om na te denken, geen tijd om bang te zijn en al helemaal geen tijd om te treuzelen.

Lila hijgde als een gek en haar hart bonkte in haar hoofd. Ze slikte en sprak de woorden zo zelfverzekerd mogelijk uit. Woorden die alleen thuishoorden op de lippen van een bloedmagiër. Een *Antari*. Zoals Holland. Zoals Kell.

'As Travars.'

De magie zinderde door haar arm en haar borst. De stad om haar heen draaide een kwartslag, de zwaartekracht kantelde en de wereld verdween.

Lila had gedacht dat het makkelijk zou zijn, of in elk geval simpel.

Iets wat je overleefde of niet.

Ze had het goed mis.

II

Een wereld verderop was Holland aan het verdrinken.

Hij vocht zich een weg naar de oppervlakte van zijn eigen geest, maar een ijzeren wil dwong hem terug in het donkere water. Hij vocht en klauwde en hapte naar lucht, terwijl zijn krachten wegeden met elke woeste sparteling, elke wanhopige ontsnappingspoging. Het was erger dan sterven, want sterven ging over in de dood en dit niet.

Er was geen licht. Geen lucht. Geen kracht. Het was allemaal afgepakt, afgesneden, tot er alleen nog duisternis was en, ergens aan de andere kant van al dat geweld, een stem die zijn naam schreeuwde.

Kells stem...

Te ver weg.

Hollands greep verslakte tot hij los moest laten en hij zonk weer weg.

Het enige wat hij ooit had gewild was de magie terugbrengen, zijn wereld redden van een langzame, onverbiddelijke dood, een dood die eerst was veroorzaakt door de angst voor een ander Londen en toen door de angst voor het zijne.

Het enige wat Holland wilde was zijn wereld in ere herstellen.

Zijn wereld laten herleven.

Hij kende de legenden – de dromen – over een magiër die machtig genoeg zou zijn om dat te doen. Sterk genoeg om lucht in de uitgeteerde longen van zijn wereld te blazen, om het stervende hart ervan weer op te wekken.

Zijn hele leven lang had hij niets anders gewild.

En zijn leven lang had hij gewenst dat hij die magiër zou zijn.

Al voordat de duisternis was opgebloeid in zijn oog, als zichtbaar teken van zijn magie, wilde hij dat hij het zou zijn. Hij had als kind op de oever van de Sijlt gestaan en steentjes over het bevroren oppervlak laten ketsen, fantaserend dat hij degene zou zijn die het ijs zou breken. Hij had als volwassen man in het Zilverwoud gestaan, biddend om de kracht om zijn geboortestad te beschermen. Hij had nooit koning willen worden, hoewel de magiër in de verhalen dat wel altijd was. Hij wilde niet over de wereld heersen. Hij wilde hem alleen redden.

Athos Dane had het arrogantie genoemd, die avond waarop Holland bloedend en half buiten bewustzijn naar de vertrekken van de nieuwe koning was gesleurd. Arrogantie en trots, had hij smalend gezegd toen hij zijn vloek in Hollands huid kerfde.

Dingen die gebroken moesten worden.

En dat had Athos gedaan. Hij had Holland gebroken, bot na bot, dag na dag, bevel na bevel. Totdat alles wat Holland nog wilde – meer nog dan de kracht om zijn wereld te redden, meer nog dan de macht om de magie terug te brengen, meer dan wat dan ook – was dat er een einde aan zou komen.

Het was lafheid, hij wist het, maar lafheid was zo veel makkelijker dan hoop.

En toen, bij de brug, toen Holland zijn dekking liet zakken en dat verweerde prinsje Kell die metalen staaf door zijn borst liet drijven, was opluchting het eerste wat hij voelde. Het eerste en het laatste en het enige wat hij voelde.

Dat het eindelijk voorbij was.

Alleen dat was het niet.

Het is niet makkelijk om een Antari te doden.

Toen Holland wakker werd, liggend in een dode tuin in een dode stad in een dode wereld, was het eerste wat hij voelde pijn. Het tweede was vrijheid. De ijzere greep van Athos Dane was verbroken en Holland was nog in leven. Gebroken, maar in leven.

En verloren.

Gevangen in een dodelijk verwond lichaam in een wereld zonder deur, overgeleverd aan de genade van een andere koning. Maar dit keer had hij een keuze.

Een kans om alles goed te maken.

Hij had meer dood dan levend voor de troon van onyx gestaan, met de uit steen gehouwen koning gesproken en zijn vrijheid ingehuuld voor een kans om zijn Londen te redden, om het weer te laten opbloeien. Holland had een overeenkomst gesloten en betaald met zijn eigen lichaam en ziel. En met de krachten van de schaduwkoning had hij eindelijk de magie teruggebracht en de kleuren van zijn wereld laten opbloeien, de hoop van zijn volk doen herleven, zijn stad in ere hersteld.

Hij had alles gedaan wat hij kon, alles opgegeven wat hij had, om zijn wereld veilig te stellen.

Maar het was nog steeds niet genoeg.

Niet voor de schaduwkoning, die altijd meer wilde, die met de dag sterker werd en snakte naar chaos, magie in haar zuiverste vorm, ongebreidelde macht.

Holland verloor zijn greep op het monster dat in hem leefde.

Dus had hij het enige gedaan wat hij kon doen.

Hij had Osaron een nieuw omhulsel aangeboden.

Goed, had de koning, de demon, de god gezegd. Maar als die ander niet overgehaald kan worden, krijg ik jouw lichaam.

En Holland had ingestemd. Wat had hij anders moeten doen?

Alles voor Londen.

En Kell – die verwende, kinderachtige, koppige Kell, gebroken en machteloos, gevangen in die vervloekte halsband – had ondanks alles geweigerd.

Natuurlijk had hij geweigerd.

Natuurlijk...

De schaduwkoning had geglimlacht met Hollands eigen mond en Holland had gevochten met alles wat hij in zich had, maar afspraak was afspraak en hij had Osaron in zich voelen opwellen. Eén gewelddadige vloedgolf en Holland was weggedrukt naar de donkere diepten van zijn eigen geest, onder water getrokken door de stroming, door de wil van de schaduwkoning.

Hulpeloos, gevangen in een lichaam, in een afspraak, zonder iets te kunnen doen behalve toekijken, voelen en verdrinken.

‘Holland!’

Kells stem sloeg over toen hij zijn gebroken lichaam tegen het metalen staketsel gooide, zoals Holland zelf ooit had gedaan toen Athos

Dane hem aan zich had gebonden. Hem had gebroken. De kooi trok bijna alle krachten uit Kell, de halsband om zijn keel sneed de rest af. In Kells ogen stond doodsangst te lezen, een wanhoop die hem verraste.

‘Holland, lamme klootzak, vecht terug!’

Hij probeerde het, maar zijn lichaam was niet meer van hem en zijn geest, zijn uitgeputte geest, zonk omlaag, omlaag...

Geef het op, zei de schaduwkoning.

‘Laat zien dat je geen zwakkeling bent!’ Kells stem drong erdoorheen. ‘Laat zien dat je geen slaaf meer bent van andermans wil!’

Je kunt mij niet verslaan.

‘Ben je echt teruggekomen om zo te verliezen?’

Ik heb al gewonnen.

‘Holland!’

Holland haatte Kell en op dit moment was die haat bijna genoeg om boven te komen, maar Osaron gaf geen haarbreed toe, hoe graag hij de beledigingen van de andere Antari ook wilde beantwoorden.

Holland hoorde zijn eigen stem, maar natuurlijk was het niet zijn stem meer. Een verwrongen imitatie van het monster dat in zijn huid was gekropen. In Hollands hand zat een rood muntje, een voorwerp uit een ander Londen, Kells Londen, en Kell vloekte en rukte aan zijn boeien tot zijn borstkas op en neer zwoegde en zijn polsen bloedden.

Zinloos.

Het was allemaal zinloos.

Weer was hij een gevangene in zijn eigen lichaam. Kells stem galmde door het duister.

Je hebt de ene meester ingeruild voor een andere.

Ze waren in beweging gekomen. Osaron leidde Hollands lichaam. De deur viel achter hen dicht, maar Kells geschreeuw bleef tegen het hout beuken en viel uiteen in gebroken lettergrepen en verstikte kreten.

Ojka stond haar messen te slijpen in de gang en keek op. Hij zag het halvemaanvormige litteken op haar ene wang en haar tweekleurige ogen, het ene geel, het andere zwart. Een Antari, gemaakt door hun hand, hun genade.

‘Majesteit,’ zei ze, en ze rechtte haar rug.

Holland probeerde boven te komen, probeerde zijn stem over hun – zijn – lippen te krijgen, maar de woorden die uit zijn mond kwamen, waren die van Osaron.

‘Bewaak de deur. Laat niemand door.’

Een zweem van een glimlachje speelde om Ojka’s wrede rode mond. ‘Zoals u wilt.’

Het paleis vloog voorbij als in een droom en toen waren ze buiten, langs de standbeelden van de Dane-tweeling onderaan de trappen. Ze haastten zich onder een paarsblauwe hemel door een tuin die nu begroeid was met bomen in plaats van doden.

Wat zou ervan worden zonder Osaron, zonder hém? Zou de stad blijven floreren? Of zou hij instorten als een lichaam waaruit alle leven is geweken?

Alsjeblieft, smeeke hij. Deze stad heeft me nodig.

‘Het heeft geen zin,’ zei Osaron hardop, en Holland kon het niet verdragen dat hij de gedachte in hun hoofd was in plaats van de woorden. *‘Deze wereld is al dood,’* vervolgde de koning. *‘We beginnen opnieuw. We zullen een wereld vinden die onze krachten waardig is.’*

Ze bereikten de muur om de tuin en Osaron trok een dolk uit de holster aan hun riem. Het snijdende staal in hun vlees was niets, alsof Holland was afgesneden van al zijn zintuigen, te diep begraven om nog iets te voelen buiten Osarons greep. Maar toen de vingers van de schaduwkoning door het bloed streken en Kells muntje naar de muur brachten, deed Holland nog een laatste poging om zich los te worstelen.

Hij kon zijn lichaam niet terugwinnen – nog niet, niet helemaal – maar misschien had hij ook niet zijn hele lichaam nodig.

Een hand. Vijf vingers.

Hij wierp zich met zijn laatste krachten en al zijn wilskracht op die ene ledemaat en vlak voor de muur bleef die hangen in het luchtledige.

Het bloed druppelde van zijn pols. Holland kende de woorden om een lichaam te breken, om het in ijs te veranderen, in as of in steen.

Hij hoefde alleen zijn hand maar naar zijn eigen borst te brengen.

Hij hoefde alleen de magie maar vorm te...

Holland voelde de ergernis door Osaron heen golven. Ergernis,

maar geen woede, alsof deze laatste daad van verzet niet meer was dan een lichte jeuk.

Doe niet zo vervelend.

Holland bleef vechten en wist zijn hand zelfs een klein stukje in beweging te krijgen.

Hou op, Holland, waarschuwde het wezen in zijn hoofd.

Holland dwong zijn laatste restjes wilskracht in zijn hand en bevoog hem nog iets verder.

Osaron zuchtte.

Het had niet zo hoeven gaan.

Osarons wil daalde als een rotsblok op hem neer. Zijn lichaam verroerde zich niet, maar zijn geest werd met kracht teruggeslagen en begraven onder een verpletterende pijn. Niet de pijn die hij honderd keer had gevoeld, die hij had leren buitensluiten, waaraan hij kon ontsnappen. Deze pijn wortelde in het diepst van zijn wezen. Hij laaide van het ene op het andere moment fel op en verschroei-de al zijn zenuwen met zo'n verzengende hitte dat hij gilde en gilde en gilde in zijn hoofd, tot het duister eindelijk – bijna barmhartig – over hem neerdaalde en hem de diepte in dwong.

En dit keer probeerde Holland niet meer boven te komen.

Dit keer liet hij zich verdrinken.

III

Kell bleef zich heen en weer gooien tegen de metalen kooi toen de deur allang was dichtgevallen en de grendel ervoor was geschoven. Zijn stem galmde nog steeds op tegen de witte stenen muren. Hij had zijn keel schor geschreeuwd, maar er kwam nog steeds niemand. Er ging een bonkende angst door hem heen, maar wat hem nog meer angst aanjoeg, was het gevoel dat er iets losging in zijn borst, dat er een vitale band werd doorsneden. Een groeiend gevoel van verlies.

Hij kon de hartslag van zijn broer bijna niet meer horen.

Hij voelde bijna niets meer, alleen de pijn in zijn polsen en een gruwelijke, verlamdende kou. Hij wrong zich langs het metalen staketsel en vocht tegen zijn boeien, maar die bleven zitten waar ze zaten. Er waren bezweringen in het bouwsel gegraveerd en hoeveel van Kells bloed er inmiddels ook op het staal zat, de halsband om zijn keel sneed alles af wat hij nodig had. Alles wat hij had. Alles wat hij wás. De halsband wierp een schaduw over zijn geest, een ijzig laagje over zijn gedachten, kille angst en verdriet en, dwars door dat alles heen, de afwezigheid van alle hoop. Van kracht. *Geefhet op*, fluissterde het in zijn bloed. *Je hebt niets meer. Je bent niets meer. Machteloos.*

Hij was nog nooit machteloos geweest.

Hij wist niet hoe dat moest.

In plaats van magie kwam er paniek in hem op.

Hij moest hieruit zien te komen.

Uit deze kooi.

Uit deze halsband.

Uit deze wereld.

Rhy had een woord in zijn eigen arm gekerfd om Kell naar huis te halen en nu was hij wéér weggegaan. Hij had de prins verlaten, het hof, de stad. Hij was een vrouw in het wit gevolgd door een deur in de wereld, omdat ze had gezegd dat ze hem nodig hadden, dat hij kon helpen, dat het zijn schuld was, dat hij het recht moest zetten.

Kells hart haperde in zijn borst.

Nee, niet zijn hart, maar dat van Rhy. Een leven dat met het zijne was verknoot door magie die hij niet meer had. De paniek laaide weer op, een vlaag van hitte in de doffe kou, en Kell klampte zich eraan vast, verzette zich uit alle macht tegen de gruwelijke, gapende leegte van de halsband. Hij rechte zijn schouders tegen de ijzere stangen, klemde zijn tanden op elkaar en trok aan zijn boeien tot hij bot voelde knappen in zijn pols en zijn vlees begon te scheuren. Zijn bloed viel in dikke druppels op de stenen vloer, helderrood, maar volkomen onbruikbaar. Hij verbeet zich om het niet uit te schreeuwen toen het metaal over – en in – zijn huid schraapte. Mescherpe pijnen schoten op door zijn arm, maar hij bleef trekken. Het metaal schraapte over spieren en toen over bot, tot zijn rechterhand eindelijk los was.

Kell liet zich hijgend achterovervallen en probeerde zijn bloedrijge, krachteloze vingers om de halsband te klemmen, maar zo gauw ze het metaal aanraakten, schoot er een akelige, prikkende kou door zijn arm, recht naar zijn hoofd.

‘As *Steno*,’ zei hij smekend. *Breek*.

Er gebeurde niets.

Er wilde geen magie op om zich bij de woorden te voegen.

Er kwam een snik uit Kells mond en hij zakte slap tegen het staketsel. De kamer draaide en vernauwde zich en hij voelde zijn geest afglijden naar het duister, maar hij dwong zijn lichaam om rechtop te blijven, dwong zichzelf om de gal die bovenkwam weg te slikken. Hij kromde zijn ontvelde, verbrijzelde hand om de arm die nog vastzat en begon te trekken.

Het duurde minuten – maar het voelde als uren, jaren – voor Kell zichzelf eindelijk kon losrukken.

Hij strompelde vooruit, bij de kooi vandaan, zwaaiend op zijn benen. De metalen boeien hadden diep in zijn polsen gesneden – te diep – en de bleke stenen onder zijn voeten waren glad van het rood.

Is dat van jou? fluisterde een stem.

Een herinnering aan Rhy's jonge gezicht, vertrokken van afgrijzen bij de aanblik van de diepe sneden in Kells onderarmen, het bloed dat over de borst van de prins stroomde. *Is dat allemaal van jou?*

Nu droop de halsband van het rood toen Kell wild aan het metaal begon te rukken. Zijn vingers brandden van de kou toen hij de sluiting vond en ernaar klauwde, maar hij bleef dicht. Zijn blik werd wazig. Hij gleed uit in zijn eigen bloed, viel en ving zichzelf op met gebroken handen. Kell schreeuwde het uit en kroop in elkaar, terwijl alles in hem tegen zijn lichaam schreeuwde dat het moest opstaan.

Hij moest opstaan.

Hij moest terug naar Rood Londen.

Hij moest Holland tegenhouden. Osaron tegenhouden.

Hij moest Rhy redden.

Het moest, het moest, het moest, maar op dat moment kon Kell alleen maar op het koude marmer liggen in een groeiende, ondiepe poel rode warmte.

IV

De prins viel achterover op het bed, druipend van het zweet, stikkend in de metalige smaak van bloed. Stemmen rezen en dalen om hem heen en de kamer was een wazige mengeling van schaduwen en strepen licht. In zijn hoofd klonk een verscheurende schreeuw, maar zijn kaken klemden zich opeen van de pijn. Pijn die wel en niet in hem zat.

Kell.

Rhy sloeg dubbel en hoestte bloed en gal op.

Hij probeerde op te staan – hij moest opstaan, hij moest zijn broer vinden – maar vanuit het duister doemden handen op die hem tegenhielden en omlaag drukten tegen zijden lakens, vingers die zich in zijn schouders, polsen en knieën boorden, en daar was de pijn weer, fel en verscheurend, alsof zijn vlees werd afgepeld en er nagels over zijn botten schraapten. Rhy probeerde zich te herinneren wat er was gebeurd. Kell, gearresteerd. Zijn cel, leeg. Zoeken in de boomgaard, de zon die door de takken scheen. Roepen naar zijn broer. Toen, vanuit het niets, de pijn die tussen zijn ribben gleed, net zoals die avond, een gruwelijke pijn die alles afsneed, en hij kreeg geen adem meer.

Hij kreeg geen...

‘Hou vol,’ zei een stem.

‘Blijf bij me.’

‘Blijf...’

Rhy had al vroeg geleerd wat het verschil was tussen verlangen en behoefte.

Als zoon en erfgenaam – de enige erfgenaam – van de familie Ma-

resh, het licht van Arnes, de toekomst van het rijk, had het hem nooit aan iets ontbroken (zoals een kindermisje hem ooit had gezegd, waarna ze prompt was ontslagen). Kleren, paarden, instrumenten, luxe-artikelen... Hij hoefde er maar om te vragen en het werd hem gegeven.

Toch verlangde de jonge prins wanhopig naar iets wat hem niet gegeven kon worden. Hij wilde wat er in het bloed van zo veel jongens en meisjes van lage komaf zat. Wat zo simpel was voor zijn vader, zijn moeder en Kell.

Rhy wilde magie.

Hij verlangde ernaar met een vuur dat iedere behoefte kon evenaren.

Zijn vader, de koning, had een gave voor metalen en zijn moeder was goed met water, maar magie was niet zoiets als zwart haar, bruiene ogen of een hoge afkomst. Ze hield zich niet aan afstamming, werd niet doorgegeven van ouder op kind. Ze volgde haar eigen loop.

Toen hij negen was, begon het er definitief naar uit te zien dat de magie hem niet had uitverkoren.

Maar Rhy Maresh weigerde te geloven dat hij zomaar was overgeslagen. Ergens in hem móést magie schuilen, een pril vlammetje dat wachtte op een vleugje adem op het juiste moment, een duwtje van de pook. Hij was tenslotte een prins. En als de magie niet naar hem toe zou komen, zou hij er zelf wel naar op zoek gaan.

Die logica had hem hier gebracht, op de stenen vloer van de tochtige oude bibliotheek van het Heiligdom, huiverend van de kou die opkroop door de geborduurde zijde van zijn broekspijpen (gemaakt voor het paleis, waar het altijd warm was).

Telkens als Rhy over de kou in het Heiligdom klaagde, rimpelde de oude Tieren zijn voorhoofd.

Magie maakt haar eigen warmte, zei hij dan, wat allemaal leuk en aardig was als je een magiër was, maar dat was Rhy dus niet.

Nog niet.

Dit keer had hij niet geklaagd. Hij had de hogepriester niet eens laten weten dat hij er was.

De jonge prins hurkte neer in een alkoof achter in de bibliotheek, verborgen achter een standbeeld en een lange houten tafel, en spreidde het gestolen perkament uit op de vloer.

Rhy was geboren met vlugge vingers, al had hij die als koningskind natuurlijk zelden nodig gehad. Iedereen stond altijd klaar om hem van alles aan te bieden en sprong zelfs op bij de kans om hem te brengen wat hij wilde, of dat nu een mantel was op een kille dag of een glazuurd taartje uit de paleiskeuken.

Maar Rhy had niet om de perkamentrol gevraagd. Hij had hem gewoon van Tierens bureau gepakt, een van de vele rollen die waren dichtgebonden met het dunne witte lintje dat om alle bezweringen van de priester heen zat. Ze waren geen van alle erg bijzonder of ingewikkeld, tot Rhy's grote teleurstelling. Ze waren vooral gericht op praktisch nut.

Bezweringen om eten niet te laten bederven.

Bezweringen om fruitbomen te beschermen tegen vorst.

Bezweringen om een vuur gaande te houden zonder olie.

En Rhy zou ze allemaal uitproberen, tot hij een bezwering vond die hij kon uitvoeren. Een bezwering die de magie zou aanspreken die ongetwijfeld in zijn aderen sluimerde. Een bezwering die haar wakker kon schudden.

Er waaide een briesje door het Heiligdom toen hij een paar rode lin uit zijn zakken opdiepte om op de hoeken van het perkament te leggen. Er was een kaart op getekend, met de vaste hand van de priester. Geen kaart zoals die in de werkkamer van zijn vader, met het hele koninkrijk erop. Nee, dit was een kaart van een bezwering, een diagram dat magie weergaf.

Bovenaan stonden drie woorden in de volkstaal.

Is Anos Vol, las Rhy.

De eeuwige vlam.

Onder die woorden stonden twee concentrische cirkels, verbonden door dunne lijntjes en bezaaid met kleine symbooltjes die de Londense magiërs gebruikten als afkortingen. Rhy tuurde ernaar en probeerde wijs te worden uit de krabbels. Hij had een groot talent voor talen en pikte de luchtige cadans van het Faraaans, de vinnige golfslag van de Veskaanse lettergrepen en het rijzen en dalen van de Arnesische gresdialeecten moeiteloos op, maar de woorden op het perkament leken voor zijn ogen te vervagen en in elkaar over te vloeien.

Hij beet op zijn lip (een slechte gewoonte, die zijn moeder er altijd uit probeerde te hameren omdat het niet 'prinselijk' was), legde zijn